

Odissea gèlida, classista, eterna...

La història. Pol Nord, 1908. Una dama ianqui de l'alta societat decideix sortir a l'encontre del seu marit, un explorador que s'ha passat la vida volent conquerir el Pol Nord, però la climatologia es complica.

La pel·lícula. Les pel·lis de la Isabel Coixet (Sant Adrià de Besòs, 1960) són una combinació d'estètica publicitària, sensibleria cursi quant el tractament d'un temari pretesament transcendent i sempre al dictat d'un disseny de producció amb ínfules internacionalistes. Sovint el millor dels seus films, són els títols: *Demasiado viejo para morir joven*, *La vida secreta de las palmeras*, *Mi vida sin mi...* Amb *Nadie quiere la noche*, ni això. Clar que el guió ara no és seu (Miguel Barros).

No és cert que ningú no vulgui la nit, Coixet. Des dels gats als bohemis, teatres i altra fauna nocturna, per no citar *Viaje al fin de la noche* del Céline, qui més qui menys s'estima la nit. Amb celerons de la sapastre Mediapro del Jaume Roures i pagafantes francesos i búlgars, la Coixet arma un artefacte a mig camí del relat èpic, d'un fals documental sobre els esquimals tipus *Los dientes del diablo* del Nick Ray, i *Dos hom-*

bres y un destino però en versió femenina. Uf i rebuf! La Coixet comença bastant acceptable, amb la Binoche de vellut vermell trepitant la blanca neu, assassinant un pobre os polar. I amb l'impagable Gabriel Byrne exercint d'explorador atractiu tipus Stewart Granger a *Las minas del rey Salomón* però canviant Àfrica per Groenlàndia. El fumut del cas, és que la Juliette Binoche no és la Deborah Kerr. I el Byrne tampoc el Granger. Total, que la Coixet s'entesta en fer-nos abominable a la "pija" Binoche per enaltir, tot massacrant-la, Rinko Kikuchi, actriu que encarna a la sacrificada Allaka, la *inuit* que sí que, també, estima la nit. I si el començament era el millor del film, els trenta minuts finals són de no veure. Literal.

'Nadie quiere la noche'

Directora:
Isabel Coixet.

Intèrprets:
Juliette Binoche,
Rinko Kikuchi,
Gabriel Byrne,
Matt Salinger.
Espanya-França-
Bulgària, 2015.
103'. JC Alpicat.

El tema. Sempre paguen els generosos.

La imatge. El túmul funerari de l'explorador, mentre el fonògraf deixa anar àries romàntiques.

La frase. "Es la naturaleza quien dicta las leyes", avisa l'explorador. Per això la política no té res de natural. Succedani? Aberració!

La recomanació. Addictes impenitents als elegants i ultra sensibles publi-reportatges de la Coixet.